

dette skulde medføre, at der ad administrativt Bei gives Regler for Landets højeste Domstol, troer jeg, at en saadan Bestemmelse vilde komme i væsentlig Strid med den Bestemmelse i Grundloven, der siger, at Alt, hvad der angaaer den dømmende Magts Udøvelse, skal ordnes ved Lov; men igjennem Lov at ordne dette paa den Maade, at man overdrager til Regjeringen administrativt at ordne det, kan ikke være Meningen af Grundlovens hele Formaal, navnlig for den højeste Domstols Bedkommende. Man vil maaskee indvende imod mig: ja! men det, hvorom der her er Tale, vedkommer ikke den dømmende Magt Udøvelse; det er et andet Hverv, som man overdrager den højeste Domstol; men det vil dog være indlysende, at der er baade Tid og Flid og flere andre Omstændigheder for Rettens Bedkommende, som her vilde være at tage i Betragtning, og som maae have Indflydelse paa dens Hovedbestilling. Derfor kan denne Sag ikke ordnes administrativt, og jeg vil sige, at jeg vilde finde det at være imod Anden i den omhandlede Artikel i Grundloven, at en saadan Bemyndigelse overdroges Regjeringen til paa egen Haand fra sit administrative Standpunkt at opstille Regler, der i saa Henseende skulde gjælde for Høiesleret.

Jeg skal dernæst tillade mig med Hensyn til § 3 at gjenkalde de Forhandlinger i Erindringer, som fandt Sted i 1857, og som ogsaa vilde findes i alt Væsentligt at samstemme med de Ytringer, der fremkom fra den høitagtede Ministers Side. Han beklædte dengang ikke den Post, han nu indtager, og hvad der dengang fra Regjeringens Side blev varetaget af en anden Minister, vil maaskee ikke staae saatydeligt for Die og maaskee ikke være saa klart i flere af de ærede Medlemmers Erindring, hvorfor jeg vil tillade mig at gaae lidt nærmere ind paa dette Punkt og navnlig udhæve de Ord af den daværende Indenrigsminister, som kunne komme i Betragtning. Jeg sigter til den Forhandling, der fandt Sted med Hensyn til Communalloven for Kjøbenhavn, hvori der fra først af ikke var optaget den Bestemmelse, at der med Hensyn til Overpræsidentens og Borgmestrenes Valg skulde affees fra Paragrapherne 15 og 16 i Frdn. af 1821.

Da dette Endringsforslag kom for, hvilken Modtagelse fandt det da fra Indenrigsministerens Side? — Han yttrede sig derom som saa: at han ikke kunde have Noget at indvende derimod, men dog kun under den Forudsætning, at man ikke i et saadant Forslags Optagelse vilde see et Beviis for, at de Forskrifter af den heromhandlede Art, som findes i Forordningen af 26de Januar 1821, skulde være af den Bestaafenhed, at de ikke skulde kunne fraviges uden ifølge Lov — jeg kan saaledes — siger Ministeren — ikke erkjende, at f. Ex. de Forskrifter, hvorefter der til Contoirchefer og Cancellister i det forrige danske Cancelli, altsaa nu Justitsministeriet og tildeels Indenrigsministeriet, kun skulde tages juridiske Candidater og til visse Embeder med bedste Charakterer, skulde være saadanne Bestemmelser, som Kongen ikke skulde kunne fravige ved Anordning. Naar det erkjendes — søiede Ministeren til — og Endringsforslaget altsaa ikke tillægges anden Betydning, er der fra min Side ikke Noget tilhinder for, at det optages i Loven. Jeg maa bemærke, at der imod denne Ytring af Ministeren aldeles ikke fremkom nogen Ytring fra Thingets Side. Jeg faaer udaf denne Forhandling, at Ministeren i 1857 ansaae Paragrapherne 15 og 16 for ikke længere at være i lovbindende Kraft og dernæst, at de høre til det administrative Gebeet, hvor det maa staae Ministeriet frit for at tillempe de fra tidligere Tid bestaaende Regler efter det Samtykke, som dertil maatte kunne indhentes fra Hs. Majestæt Kongen. — Det 3die Moment, som her bliver at tage i Betragtning, er, at der er givet en Aerkjendelse af denne Opfattelse fra Regjeringens Side, idet man under denne Forhandling, hvor Sagen specielt blev fremhævet, aldeles ikke hørte nogen Ytring fra Thingets Side derimod, og navnlig skal jeg tillade mig at udhæve, at den ærede Forslagsstiller var tilstede ved denne Forhandling, hvilket man seer af Ytringer, som ere faldne fra hans Side samme Dag. Jeg kommer saaledes til den Anskuelse, at dette Forslag, som gaaer ud paa at løse Paragrapherne 15 og 16 i Forordningen af 1821, egentlig gjør sig en forgjæves Umage, da disse Paragrapher ikke bestaae længere i forbindende Kraft og ikke i